

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1985-1986**

15 AVRIL 1986

**Poursuites
à charge d'un sénateur****RAPPORT
FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE
PAR M. LALLEMAND**

Lors de la session du Sénat 1984-1985, le Président de la Commission de la Justice, au nom de ladite Commission a fait rapport sur les poursuites faites à charge d'un membre du Sénat.

Ce rapport, daté du 23 mai 1985 portant les références 918 (1984-1985) est libellé comme suit :

« Le Président du Sénat a été informé, le 24 avril 1985 par le procureur général près la Cour d'appel de Gand, que le 23 avril 1985, vers 0 h 30 un procès-verbal a été établi à charge d'un sénateur pour outrage, rébellion et conduite d'un véhicule en état d'ivresse et pour avoir refusé de se soumettre à un alcotest et à une prise de sang, pour avoir provoqué un accident de la route avec dommage matériel suivi de délit de fuite et pour s'être rendu coupable de diverses infractions graves et ordinaires au Code de la route.

Les faits ont fait l'objet d'un constat de flagrant délit et l'action pénale a été exercée dans les plus brefs délais et de manière continue, de telle sorte qu'il y a lieu de faire application de l'article 45, alinéa 3, de la Constitution.

Ont participé aux travaux de la Commission :

Membres effectifs : MM. Lallemand, président-rapporteur; Cerexhe, Collignon, Cooreman, de Clippele, Mmes Delruelle-Ghobert, De Pauw-Deveen, MM. Egelmeers, Henrion, Mme Herman-Michielsens, MM. Minet, Moureaux, Pataer, Remacle, Van In, Van Rompaey, Weckx et Willemsens.

Membres suppléants : MM. J. Gillet, Lenfant, Mme Thiry, MM. Van Grembergen et Wyninckx.

BELGISCHE SENAAT**ZITTING 1985-1986**

15 APRIL 1986

**Vervolgingen
ten laste van een senator****VERSLAG
NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
JUSTITIE UITGEBRACHT
DOOR DE HEER LALLEMAND**

In de loop van het zittingsjaar 1984-1985 heeft de Voorzitter van de Commissie voor de Justitie in naam van de Commissie verslag uitgebracht over de vervolgingen ten laste van een lid van de Senaat.

Dit verslag van 23 mei 1985, Gedr. St. 918 (1984-1985), luidt als volgt :

« De Voorzitter van de Senaat werd op 24 april 1985 door de heer procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent in kennis gesteld dat op 23 april 1985 rond 0 u. 30 een proces-verbaal werd opgesteld tegen een senator uit hoofde van smaad, weerspanningheid, het besturen van een voertuig in dronken toestand, het weigeren van een ademtest en van het laten verrichten van een bloedproef, het veroorzaken van een verkeersongeval met stoffelijke schade, gevolgd door vluchtmisdrijf en het plegen van diverse zware en gewone verkeersovertredingen.

De misdrijven werden op heterdaad vastgesteld en de strafvordering binnen de kortst mogelijke tijd en onafgebroken uitgeoefend, zodat artikel 45, alinea 3, van de Grondwet van toepassing is.

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen :

Vaste leden : de heren Lallemand, voorzitter-verslaggever; Cerexhe, Collignon, Cooreman, de Clippele, de dames Delruelle-Ghobert, De Pauw-Deveen, de heren Egelmeers, Henrion, mevr. Herman-Michielsens, de heren Minet, Moureaux, Pataer, Remacle, Van In, Van Rompaey, Weckx en Willemsens.

Plaatsvervangers : de heren J. Gillet, Lenfant, mevr. Thiry, de heren Van Grembergen en Wyninckx.

Le sénateur a été cité à comparaître devant le tribunal correctionnel le 8 mai 1985.

L'affaire y a été reportée à l'audience du 4 décembre 1985.

La Commission a estimé à l'unanimité des quinze membres présents, devoir proposer, dans ces conditions, la suspension des poursuites.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité des quinze membres présents... »

Le Sénat, en sa séance plénière du 15 juillet 1985, a approuvé le rapport de la Commission et ordonné la suspension des poursuites.

A la suite de la dissolution des Chambres, survenue plus tôt que prévu, le procureur du Roi a pris l'initiative de déplacer l'affaire qui devait être retenue à une audience du tribunal correctionnel en date du 4 décembre 1985 et l'a fait fixer à une audience du 23 septembre 1985, soit à un moment où le Sénat ne se trouvait plus en session, les élections législatives devant avoir lieu le dimanche 13 octobre 1985.

Le sénateur poursuivi ne se présenta pas le 23 septembre et fut condamné par défaut par jugement rendu le jour même.

Le jugement condamne le sénateur concerné à une peine d'un mois de prison et à 100 francs d'amende, du chef d'outrage à des agents de la force publique et du chef de rébellion.

Il le condamne également à un mois de prison et à 100 francs d'amende du chef d'infractions diverses au Code de la route, et pour conduire en état d'ivresse.

Ces diverses peines de prison sont assorties d'un sursis pendant une période de trois ans.

Le jugement condamne également le sénateur concerné à une amende de 100 francs du chef de délit de fuite et à une déchéance du droit de conduire un véhicule pendant une période de cinq mois.

Enfin, le jugement inflige également une amende de 100 francs à raison du refus de l'alcotest et du refus de prise de sang.

Ce jugement fut signifié au sénateur concerné le 13 octobre 1985. Celui-ci fit opposition à la décision judiciaire par exploit d'huissier en date du 28 octobre 1985. L'affaire est actuellement pendante devant le tribunal correctionnel.

Le Sénat se trouve donc invité à reprendre l'examen du dossier complété par les pièces de procédure déposées depuis la dernière session de la précédente législature et dont il a été fait mention ci-avant.

La Commission de la Justice doit donc apprécier si compte tenu de sa décision antérieure et des éléments nouveaux survenus depuis lors, il y a lieu de demander aux autorités judiciaires de suspendre les poursuites à l'égard du sénateur concerné conformément à l'article 45, alinéa 3, de la Constitution.

Le Président de la Commission a rappelé les divers éléments du dossier répressif qui avaient déjà été rapportés lors de la précédente législature.

De senator werd gedagvaard voor de correctionele rechtbank van Dendermonde op 8 mei 1985.

De zaak werd aldaar uitgesteld naar de zitting van 4 december 1985.

De Commissie heeft met eenparigheid van de 15 aanwezige leden gemeend in deze voorwaarden de schorsing van de vervolgingen te moeten voorstellen.

Het verslag werd goedgekeurd met eenparigheid van de 15 aanwezige leden. »

De Senaat heeft tijdens de plenaire vergadering van 15 juli 1985 het verslag goedgekeurd en de Commissie heeft de schorsing van de vervolgingen bevolen.

Aangezien de Kamers vroeger dan gepland was werden ontbonden, heeft de procureur des Konings het initiatief genomen om de zaak, die moest voorkomen op een zitting van de correctionele rechtbank op 4 december 1985, te verschuiven naar 23 september 1985, dus op een moment dat de zittingstijd van de Senaat reeds gesloten was. De parlementsverkiezingen moesten immers plaatshebben op zondag 13 oktober 1985.

De vervolgte senator is op 23 september niet verschenen en werd veroordeeld bij een op de dag zelf gewezen verstekvonnis.

Het vonnis veroordeelt de betrokken senator tot een maand gevangenisstraf en tot geldboete van 100 frank, wegens smaad aan vertegenwoordigers van het openbaar gezag en weerspannigheid.

Hij wordt eveneens veroordeeld tot een maand gevangenisstraf en 100 frank geldboete wegens verschillende verkeersovertredingen en rijden in staat van dronkenschap.

Voor deze verschillende gevangenisstraffen wordt hem een uitstel van drie jaar verleend.

De betrokken senator wordt eveneens veroordeeld tot een geldboete van 100 frank wegens vluchtmisdrijf en tevens wordt hem zijn rijbewijs voor een periode van vijf maanden ontnomen.

Hij krijgt tenslotte ook een boete van 100 frank wegens het weigeren van de ademtest en van het laten verrichten van een bloedproef.

Het vonnis werd aan de senator betekend op 13 oktober 1985. Deze tekende verzet aan tegen de gerechtelijke beslissing bij deurwaardersexploot op datum van 28 oktober 1985. De zaak is momenteel aanhangig bij de correctionele rechtbank.

De Senaat wordt dus verzocht het dossier opnieuw te onderzoeken, dat nu aangevuld is met de processtukken die neergelegd zijn sedert het laatste zittingsjaar van de vorige zittingsperiode en die hierboven vermeld zijn.

De Commissie voor de Justitie moet dus beoordelen of er, rekening houdend met haar vroegere beslissing en met de nieuwe elementen, reden is om de gerechtelijke overheid te vragen de vervolgingen tegen de betrokken senator te schorsen overeenkomstig artikel 45, derde lid, van de Grondwet.

De Voorzitter van de Commissie heeft de verschillende elementen van het strafdossier opgesomd waarover reeds tijdens de vorige zittingsperiode verslag was uitgebracht.

Le dossier comporte notamment la relation des gendarmes verbalisants qui ont constaté la conduite anormale du véhicule piloté par le sénateur, lequel n'était manifestement pas en état de conduire.

Ils déclarent en outre avoir été outragés par les menaces de ce dernier. Ils constatent également que ce parlementaire se serait rebellé en refusant d'obéir aux injonctions qui lui étaient faites de sortir de son véhicule et d'entrer dans celui de la gendarmerie.

Les gendarmes affirment n'avoir pas brutalisé le conducteur du véhicule. Les ecchymoses dont celui-ci a fait état, seraient selon eux la suite d'une chute que le conducteur aurait faite au moment où les gendarmes ouvraient la portière de son véhicule pour l'inviter à s'expliquer sur son étrange comportement.

Les coups, selon les verbalisants, résulteraient aussi d'une chute subséquente survenue au moment où le parlementaire interpellé était invité à entrer dans le combi de la gendarmerie.

Enfin, le dossier établit sans conteste possible que le parlementaire a refusé de subir l'épreuve de l'alcotest et la prise de sang.

Il ressort également du dossier que le parlementaire poursuivi conteste un certain nombre de préventions : les infractions d'outrages, de rébellion et le délit de fuite. Il affirme que l'état d'ivresse qui le rendait incapable de conduire son véhicule était conditionné par son état de santé et par l'absorption de médicaments. Il souligne également que c'est pour des raisons médicales qu'il a refusé la prise de sang qui lui avait été proposée.

Enfin, ce parlementaire produit plusieurs certificats médicaux faisant état d'un nombre important d'ecchymoses situées sur le corps à des endroits divers.

L'intéressé impute ces ecchymoses à des coups portés par les représentants des forces de l'ordre. Il conteste qu'elles puissent être la conséquence de chutes.

Lors du débat qui suivit le rapport préliminaire, plusieurs commissaires firent état de leur perplexité devant les faits.

Ceux-ci pour partie paraissent selon eux indiscutables. L'état d'ivresse : le conducteur n'était manifestement pas en état de conduire normalement son véhicule.

Il leur semble toutefois que cet état a été la conséquence de l'absorption de boissons alcoolisées mais dont l'effet conjugué avec la fatigue aurait été décuplé à raison de l'état de santé du sénateur et des médicaments qu'il avait absorbés.

Un commissaire souligne que le comportement habituel du parlementaire en question conforte le sentiment qu'il a été victime de malaises d'origine cardiaque et qu'il n'y a pas lieu de douter qu'il ait été, comme il l'a explicité lui-même, pris de vertiges et de malaises qui ne sont pas véritablement dus à la boisson. Il souligne aussi les répercussions que la

Het dossier bevat met name de verklaring van de verbaliserende rijkswachters, die het abnormale rijgedrag hebben vastgesteld van de senator, die duidelijk niet in staat was een voertuig te besturen.

Zij verklaren bovendien ernstig beledigd te zijn geweest door de bedreigingen die senator tegen hen uitte. Zij stellen ook vast dat het parlamentslid weerspanning was aangezien hij de aanmaningen om zijn wagen te verlaten en in het voertuig van de rijkswacht plaats te nemen, in de wind sloeg.

De rijkswachters verklaren geen geweld gebruikt te hebben bij hun optreden tegen de bestuurder van het voertuig. De kneuzingen die hij vertoonde zouden het gevolg zijn van het feit dat hij ten val kwam toen de rijkswachters het portier van zijn wagen openden om hem ertoe aan te zetten een verklaring te geven voor zijn vreemd gedrag.

De slagen zouden volgens de verbalisanten ook het gevolg zijn van een tweede val op het moment dat het parlamentslid gevraagd werd in de combi van de rijkswacht te stappen.

Tenslotte laat het dossier er niet de minste twijfel over bestaan dat het parlamentslid geweigerd heeft een ademtest en een bloedproef te ondergaan.

Uit het dossier blijkt ook dat het vervolgde parlamentslid een aantal beschuldigingen van de hand wijst : de overtredingen van smaad, weerspanning en vluchtmisdrijf. Hij beweert dat de dronkenschap die er de oorzaak van was dat hij niet in staat was zijn wagen te besturen, in de hand gewerkt werd door zijn gezondheidstoestand en door het innemen van geneesmiddelen. Hij onderstreept ook dat hij de hem voorgestelde bloedproef geweigerd heeft op medische gronden.

Tenslotte legt het parlamentslid verschillende doktersattesten voor die een groot aantal kneuzingen op verschillende plaatsen van het lichaam vermelden.

De betrokkene wijt deze kneuzingen aan slagen toegebracht door de ordehandhavers. Hij betwist dat ze door een val zouden zijn veroorzaakt.

Tijdens de bespreking die volgde op het verslag, lieten verschillende leden blijken dat de feiten hen met verstomming sloegen.

Deze feiten zijn volgens hen ten dele onbetwistbaar. De staat van dronkenschap : de bestuurder was duidelijk niet in staat zijn wagen normaal te besturen.

Ze zijn nochtans van oordeel dat deze toestand het gevolg was van het gebruik van alcoholische dranken, maar dat vanwege de gezondheidstoestand van de senator en de geneesmiddelen die hij ingenomen had de uitwerking van drank en vermoeidheid veel groter was dan normaal.

Een ander lid wijst erop dat hij door de gewone houding van het betrokken parlamentslid in zijn mening wordt gestrekt dat laatstgenoemde onwel is geworden als gevolg van moeilijkheden met het hart en dat het bijgevolg geen twijfel lijdt dat het parlamentslid, zoals hij overigens zelf heeft verklaard, duizelig en onpasselijk is geworden, wat niet volledig

fixation de l'affaire pendant la campagne électorale a connues dans certains journaux.

Un autre membre de la Commission se demande pour quelle raison le ministère public a fait fixer l'affaire anticipativement en pleine campagne électorale. Il s'inquiète aussi de la façon dont les gendarmes ont agi. Ceux-ci n'ignoraient pas, en raison de la plaque minéralogique du véhicule, la qualité de celui qui le conduisait. Il semble que le comportement des forces de l'ordre ait pu être dicté par un sentiment hostile.

Un commissaire fait remarquer aussi que contrairement à l'opinion reçue, la plaque « P » ne protège nullement le parlementaire mais qu'elle le découvre plutôt.

Il constate aussi que les faits semblent avoir été causés notamment par la fatigue et des circonstances de santé. Enfin il remarque que les légers dommages causés aux palissades ont été réparés.

Un autre membre relève que la situation n'est plus celle que la Commission a connue lors de la précédente session.

Entre-temps en effet, l'affaire a été jugée par défaut. Un tribunal s'est donc prononcé.

C'est l'intéressé lui-même qui a fait opposition à ce jugement et qui a donc saisi le tribunal.

Il importe donc qu'il poursuive la procédure qu'il a intentée.

Un autre commissaire trouve regrettable que le parlementaire soit condamné mais il affirme que celui-ci a tout intérêt à se défendre. Il ajoute que les sénateurs n'ont aucun privilège à revendiquer pour des faits de cette nature.

Il conclut que le Sénat pourrait souhaiter que l'affaire soit fixée pendant une période pendant laquelle il n'est pas en session.

Le Sénat pourrait aussi demander que la décision ne puisse en aucune façon empêcher l'intéressé de remplir son mandat.

Un autre commissaire estime que les coups ne peuvent être justifiés par des chutes mais bien plutôt par des brutalités policières.

Après cet échange de vues la Commission a décidé par 11 voix contre 6 voix et 2 abstentions de demander la suspension des poursuites conformément à l'article 45, alinéa 3, de la Constitution.

Le rapport a été approuvé à l'unanimité des 13 membres présents.

Le Président-rapporteur,
R. LALLEMAND.

toegeschreven kan worden aan het drankgebruik. Het bepalen van de rechtsdag tijdens de verkiezingscampagne heeft, zo besluit spreker, een ongunstige weerklank gehad in sommige dagbladen.

Een commissielid vraagt zich af waarom het openbaar ministerie de rechtsdag heeft vervroegd tot in de volle verkiezingscampagne. Verder drukt hij zijn bezorgdheid uit over het optreden van de rijkswacht. Door de nummerplaat had die immers moeten weten wie dat voertuig bestuurde. Het wil hem voorkomen dat de houding van de ordehandhavers wellicht ingegeven is door vijandige gevoelens.

Ook een andere spreker merkt op dat, wat men er ook over moge denken, de P-plaat aan een lid van het Parlement geen enkele bescherming biedt, doch hem veeleer zijn verdediging ontnemt.

Hij stelt nog vast dat de feiten met name te wijten zijn aan vermoeidheid en aan de gezondheidstoestand. Tot slot stelt hij vast dat de lichte schade aan de afsluiting hersteld is.

Een lid stipt aan dat de toestand veranderd is ten opzichte van die welke de Commissie tijdens de vorige zitting heeft gekend.

Ondertussen is immers een vonnis bij verstek uitgesproken, dus is de rechtbank reeds opgetreden.

De betrokkene zelf heeft verzet gedaan tegen dat vonnis en de zaak bij de rechtbank aanhangig gemaakt.

Hij moet dus de procedure voortzetten die hij ingesteld heeft.

De volgende spreker betreurt dat het parlementslid veroordeeld werd, maar hij onderstreept dat het lid er alle belang bij heeft om zich te verdedigen. Hij voegt eraan toe dat senatoren zich evenwel op geen enkel voorrecht kunnen beroepen voor feiten van dien aard.

Als besluit zegt hij dat de Senaat zou kunnen vragen dat de rechtsdag wordt bepaald op een tijdstip buiten de zittingsperiode.

Ook zou de Senaat kunnen verzoeken dat de beslissing de betrokkene geenszins verhindert zijn mandaat uit te oefenen.

Tot slot zegt een ander lid dat de slagen niet uitgelegd kunnen worden door het vallen, maar veeleer door het brutaal optreden van de ordehandhavers.

Na die gedachtenwisseling heeft de Commissie met 11 tegen 6 stemmen, bij 2 onthoudingen besloten de schorsing van de vervolging te vorderen overeenkomstig artikel 45, derde lid, van de Grondwet.

Dit verslag is goedgekeurd bij eenparigheid van de 13 aanwezige leden.

De Voorzitter-verslaggever,
R. LALLEMAND.